

Carry Slee
Joël

δ

1

Er gaat een rilling door Eva als de ouders van Luna zand op het graf van hun dochter gooien. Bart pakt haar hand. De regen drupt in haar nek, maar ze voelt het nauwelijks. Eva kan zich haar leven zonder Luna niet voorstellen. Al vanaf de brugklas waren ze hartsvriendinnen. Altijd waren ze bij elkaar. En nu is ze haar dierbare vriendin zomaar verloren.

De vader van Luna geeft de schep door aan Remco, Luna's ex. Het was nog maar een paar weken uit tussen Remco en Luna. Eva heeft Remco laatst nog in het café gesproken. Hij was zo wanhopig. 'Ik zal haar terugkrijgen, Eva,' bralde hij na zijn zoveelste glas bier. 'Ik heb geduld. Op een dag komt Luna bij me terug. Jij weet het toch ook? Zeg eerlijk, Luna en ik horen bij elkaar, toch?' Eva ging er maar niet op in. Ze had met hem te doen. Ze werd er zich opeens van bewust hoe kwetsbaar de liefde eigenlijk is. Je geeft je hart aan iemand en dan kun je hem of haar zomaar kwijtraken. Ze was nog zo blij dat Luna en zij zo hecht waren. En nu staat ze hier nog geen week later bij Luna's graf. Remco zal haar nooit terugkrijgen. Hij is haar voorgoed kwijt, en zij ook.

Remco's gezicht is bleek als hij de schep aan Eva geeft. Ze staat daar, met de schep voor zich. Ze kijkt naar het graf, naar de bloemen op de kist, die inmiddels doorweekt zijn van de regen. Ze kan het niet bevatten dat haar vriendin daar ligt. Luna! denkt ze. Ik hou zoveel van je, ik kan je niet missen. Overal vandaan klinkt gesnik. Eva staart wezenloos voor zich uit. Dan begint alles om haar heen te draaien. Ze voelt Barts stevige arm om haar middel. 'Blijven ademen,' zegt hij zachtjes en hij strijkt haar over haar rug.

Bijna iedereen loopt al naar de koffiekamer als Eva nog steeds bij het graf staat.

'Kom mee, lief,' zegt Bart. 'Je kunt hier niet blijven staan.'
Hij trekt haar zachtjes mee naar Fleur en Nathalie,
=die een eindje verderop staan te wachten. Fleur dept haar ogen

droog met een zakdoek en Nathalie omhelst Eva. Ze woonden met z'n vieren in hetzelfde studentenhuis – Fleur, Nathalie, Eva en Luna. Nu zijn ze nog met z'n drieën.

Eva kijkt naar de mensen die naar de koffiekamer lopen.

Ze snuit haar neus.

‘Iedereen is gekomen,’ zegt Fleur. ‘Maar dat had ik wel verwacht, Luna was razend populair.’

‘Ze zal wel heel trots zijn dat er zoveel belangstelling voor haar is,’ zegt Nathalie.

‘Daar geloof ik dus niks van,’ zegt Bart. ‘Ik geloof niet dat Luna dit kan zien.’

‘Ik wel,’ zegt Eva.

‘Hoe kan dat nou?’ zegt Bart. ‘Luna is dood.’

‘Laat ons dat nou lekker denken,’ zegt Eva kribbig.

Bart is altijd zo nuchter.

Achteraan in de rij ziet ze haar ouders. Ze kennen Luna ook heel goed, omdat ze vroeger vaak bij hen logeerde. En Luna ging ook geregeld met hen mee op vakantie. Eva’s moeder wacht haar op in de koffiekamer en omhelst haar. Ze zeggen niets tegen elkaar.

Het hoeft ook niet. Wat valt er te zeggen? Een jaargenoot van Luna komt naar haar toe. Ze heeft rode ogen van het huilen.

‘Ik mis Luna nu al. Ze was altijd zo positief en bijzonder.’

Eva kan geen woord uitbrengen en knikt alleen maar.

Bij de koffietafel ziet ze Remco staan en ze stapt op hem af.

Ze houden elkaar een tijdje vast.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ zegt hij. ‘’s Avonds kreeg ik opeens een telefoontje van Luna’s vader. “Ga even rustig zitten,” zei hij. “Ik heb een vreselijk verdrietig bericht voor je. Luna heeft vanmiddag een ongeluk gehad...” Hij vertelde wat er was gebeurd, maar ik hoorde het niet eens meer. Ik dacht dat ik gek werd.

We hadden een feestje in ons huis. Ik ben meteen vertrokken.

Wat ik die nacht heb gedaan, weet ik niet meer.’

‘Het is niet te bevatten,’ zegt Eva. ‘De dag van het ongeluk hebben Luna en ik tussen de middag nog samen geluncht.

We hadden hartstikke lol.

Jij had haar natuurlijk al een tijdje niet gesproken, toch?’

‘Klopt,’ zegt Remco. ‘Een week voor het ongeluk hebben we voor het laatst met elkaar gebeld.’

Nathalie komt naar Eva toe met een plak cake. Als ze ziet dat Eva wil weigeren zegt ze: ‘Eet nou maar wat. Je hebt vanochtend nog niks gegeten.’

Eva kauwt zonder te proeven.

Met moeite slikt ze de muizenhapjes weg. Ze ziet dat Luna’s moeder even alleen staat en loopt naar haar toe.

Ze pakt haar hand. ‘Ik mis haar zo.’ Ze begint te snikken.

Luna’s moeder slaat een arm om haar heen. ‘Sorry,’ zegt Eva.

‘Voor jullie is het

het allerergst en dan begin ik te zeuren.’

‘Voor jou is het ook afschuwelijk,’ zegt Luna’s moeder.

De vader van Luna tikt met zijn lepeltje tegen zijn kopje.

Het is meteen stil.

‘Lieve familie, vrienden en kennissen van Luna...’ Hij neemt een hap lucht en praat met hese stem verder. ‘Ik wil jullie bedanken dat jullie hier zijn. Ik zou niet weten wat we zonder jullie steun moesten doen. Luna is zo plotseling van ons heengegaan...’

Zijn handen trillen. Hij wil nog meer zeggen, maar het gaat niet.

Eva staat nog steeds in de koffiekamer als ze zich ineens doodmoe voelt. Omdat iedereen weet dat zij Luna’s beste vriendin was, willen ze allemaal met haar praten. Bart is een halfuurtje geleden weggegaan om verder te werken aan zijn project. Hij bood aan om te blijven, maar dat hoefde niet van haar. Ze weet hoe ambitieus hij is, en dan zeker achteraf zeuren dat hij een kans voorbij heeft laten gaan. Zo gaat het meestal. Haar ouders zijn ook al vertrokken. Er gaan wel meer mensen weg, dus zo gek is het niet als ze nu opstapt. Nathalie en Fleur staan met Luna’s tante te praten en daarom stuurt ze hun een sms’je.

Ik ben vast naar huis x

Ze geeft de ouders van Luna een kus en vertrekt. Het voelt raar als ze naar buiten gaat. Alsof ze Luna hier nu achterlaat. Het miezert nog steeds. Eva vindt het juist wel lekker om

de spetters tegen haar warme wangen te voelen. Op de fiets barsten de tranen pas goed los. Niemand die het ziet in de regen. Ze weet nu al dat ze niet vaak naar het kerkhof zal gaan. Dat is niks voor haar, ze wordt daar alleen maar somber van. Trouwens, wat heeft Luna daaraan?

Als ze thuiskomt, pakt ze de sleutel en gaat naar Luna's kamer. Na het ongeluk is ze er niet meer geweest. Ze doet de deur open en blijft op de drempel staan. Alles staat nog precies zoals altijd. Luna zou zo binnen kunnen zijn. Maar ze is niet binnen, dat zal nooit meer gebeuren. Ze kijkt naar Luna's knuffelbeer, die eenzaam op de kast zit. Toen Luna's oma was gestorven, heeft hij wel een week bij Luna in bed gelegen. Eva loopt naar hem toe en drukt hem even tegen zich aan. 'Hoe moet het nou met jou, Beer?' zegt ze en ze geeft hem een kus op zijn kop. Ze zet hem voorzichtig terug en kijkt Luna's kamer rond. Haar oog valt op Luna's mobiel, die naast het bed aan de oplader ligt. Ze pakt hem op. Eva rilt als ze ziet dat hij nog aanstaat. Hoe vaak zal haar naam niet in het geheugen staan? Luna en zij belden zo vaak met elkaar. Ze moet een van de laatsten zijn die haar heeft gesproken. Ze kijkt naar de ontvangen oproepen. Nee, niet zij, Remco is de laatste die haar heeft gebeld. Eerst dringt het nog niet tot haar door, maar dan beseft ze het ineens. De twaalfde om kwart over vijf heeft Remco Luna gebeld. Een halfuur voor het ongeluk.

Eva zit nog steeds met Luna's mobiel in haar handen als de kamerdeur openvliegt.

'O, zit je hier?' zegt Fleur. 'Word je hier niet depri van? Het was al zo'n zware dag en dan ga jij hier in je eentje op Luna's kamer zitten. Daar word je echt niet blij van.'

Eva haalt haar schouders op.

'Raar, hè?' zegt Nathalie, die ook binnenkomt. 'Het idee dat Luna hier nooit meer zal zijn.'

'Weet je wie ik heb gemist?' Fleur gaat naast Eva op het bed zitten. 'Onze huisbaas.'

‘Nee, die schijterd durfde natuurlijk niet,’ zegt Nathalie. ‘Hij had deze toko allang moeten renoveren. Zulke lage ramen mogen helemaal niet meer. Je ziet het overal, dan zit er een hekwerk voor.’ Nathalie kijkt naar het raam dat op de straatkant uitkomt. ‘Als het mijn kamer was geweest, was dat raam nooit opengegaan. Ik zou altijd het achterraam hebben opengezet. Dat zit tenminste op een normale hoogte, maar Luna vond het juist super. Hoe vaak hebben we haar niet gewaarschuwd.’

‘Luna zag nergens gevaar in,’ beaamt Fleur. ‘Als het buiten een beetje lekker was, zat ze in het raam te paffen.’ ‘Het is maar goed dat die ploert van een huisbaas er niet was,’ zegt Nathalie. ‘Ik vind dat hij schuldig is.’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Fleur. ‘Wat een onzin. Hij is geen moordenaar omdat hij een bouwval aan ons verhuurt. Utrecht staat vol met dit soort panden.’

‘Toch is hij verantwoordelijk. Wat vind jij?’ Nathalie kijkt Eva aan.

‘Eh... wat?’

‘Vind jij dat de huisbaas verantwoordelijk is voor Luna’s dood?’ ‘Remco heeft Luna als laatste gebeld,’ zegt Eva half in gedachten.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Een halfuur voor het ongeluk. Ik sprak hem in de koffiekamer. Hij zei dat hij Luna een week geleden voor het laatst had gebeld.’ ‘We zijn allemaal in de war,’ zegt Fleur. ‘Remco ook. Het maakt ook niet uit door wie en wanneer ze voor het laatst is gebeld. Het was een afschuwelijke dag vandaag. Ik zag er zo tegen op en het viel me niet mee. Laten we hier weggaan. Ik heb nog een fles wijn op mijn kamer, we gaan toosten op Luna.’ Toch klopt het niet, denkt Eva. Waarom liegt hij hierover?

Eva kijkt geschrokken naar Luna's moeder, die met een grauw gezicht voor haar deur staat. Ze ziet er in- en inbedroefd uit. De twinkeling is uit haar ogen verdwenen en haar huid ziet vaal. Eva wil niet dat Luna's moeder merkt dat ze van haar schrikt en geeft haar snel een kus. 'Koffie?'

Luna's moeder knikt.

Eva neemt haar mee naar haar kamer en steekt een kaars op haar kastje aan. 'Ik heb een gedenkplekje voor Luna gemaakt.' Luna's moeder, die altijd honderduit praat, zwijgt. Ze kijkt naar de foto van Luna, die Eva heeft ingelijst, en de bloemen die eromheen staan. Eva laat haar even alleen.

'Ach lieverd,' hoort Eva Luna's moeder met een gebroken stem zeggen. 'Wat heb je een mooie plek bij je vriendin gekregen.' De koffie staat er al een poos als Luna's moeder bij Eva komt zitten. Het valt Eva op dat zelfs haar bewegingen veel trager zijn, alsof elke handeling moeite kost. Haar leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Eva hoort Luna's moeder zuchten. Zelf ziet ze ook tegen de klus op, maar Luna's kamer moet leeg. Er zijn zoveel studenten die op woonruimte zitten te wachten. Luna's moeder wil dat Eva uitzoekt wat ze van Luna wil hebben. Deze maand wil haar vader de kamer nog leeghalen. Het idee alleen al dat er opeens een ander in Luna's kamer komt te wonen... Eva moet er nog niet aan denken. Ze wil in haar koffie roeren, maar laat het lepeltje vallen.

Ze denkt aan het telefoontje van Remco.

Ze heeft zich voorgenomen om niets tegen Luna's moeder te zeggen, maar nu ze tegenover elkaar zitten twijfelt ze ineens.

'Je hebt een fijn plekje hier,' zegt Luna's moeder.

'Gelukkig wel,' zegt Eva. Als ze ook nog ergens in een trieste straat zou wonen... 'Ik heb alleen geen zin meer in mijn studie,' zegt ze. 'Misschien hou ik er wel mee op.'

'Nee, kind,' zegt Luna's moeder. 'Dat moet je absoluut niet doen. Je bent in de war. In deze periode moet je geen grote beslissingen nemen, dat hoor ik van iedereen. Wij doen dat ook niet.'

“We gaan emigreren,” zei Ad gisteravond. “Wat moeten we hier nog nu onze enige dochter er niet meer is?”

Ik zei: “Nee, lieverd, dat doen we dus niet. Je wilt vluchten voor je verdriet, dat gaat niet. Hoe moeilijk het ook is, we zullen er toch doorheen moeten.” En dat geldt ook voor jou, Eva.’

Ze staat op en loopt onrustig heen en weer. ‘Laten we maar beginnen,’ zegt ze. Ze drinkt niet eens haar koffie op. Eva gaat haar voor naar Luna’s kamer.

Als ze de deur opendoet, overvalt de leegte haar. Het is zo verschrikkelijk stil zonder Luna. Luna’s moeder gaat voor het raam staan. Eva ziet haar verdrietige gezicht. Zelf heeft ze nog niet door dat raam durven kijken. Ze ziet dat Luna’s moeder rilt en slaat een arm om haar heen. Hoe moeilijk het ook is haar pijn te zien, het voelt toch goed om samen te zijn.

‘Je moet maar zeggen wat je wilt hebben,’ zegt Luna’s moeder gelaten.

Het enige waar Eva echt in is geïnteresseerd is Luna’s beer, maar die durft ze niet te vragen. Ze heeft het gevoel dat ze dan iets heel dierbaars van Luna’s ouders aftroggelt.

Als Luna’s moeder het nou uit zichzelf zou aanbieden, zou het wat anders zijn. Maar Luna’s moeder zegt niks.

Eva kijkt naar het prikbord met de vakantiefoto’s. Luna en zij samen op Ibiza. Eva heeft daar met een Spaanse jongen gezoend. Ze heeft het nooit tegen Bart verteld. Waarom zou ze? Hij zou zich doodschrikken en het betekende niets. Ze hadden te veel gedronken. Luna had daar met een Engels meisje gezoend.

Het was de eerste keer dat ze met een meisje had gezoend.

Eva kijkt naar de pasfoto’s boven het bed. Die wil ze ook graag hebben. Luna en zij waren heel melig toen ze die lieten maken.

Ze stonden in het hokje en lagen slap van de lach. Buiten stond een hele rij te wachten. ‘Zijn jullie nou een keer klaar?’

zei een man geërgerd. Ze lagen helemaal in een deuk. Als ze eenmaal de slappe lach hadden, hield het nooit meer op.

Tranen liepen over hun wangen. ‘Au, mijn buik!’ riep Luna steeds. Toen ze eindelijk naar buiten kwamen, was iedereen weg.

Op de middelbare school mochten ze niet meer naast elkaar

zitten. De leraren werden gek van hen. Het verbaast haar nog steeds dat ze hun examen hebben gehaald.

Luna had een herexamen, maar gelukkig kwam ze erdoorheen.

Ze had het jaar vast niet overgedaan als ze was gezakt.

Eva kijkt naar het schilderij van de eenhoorn dat boven Luna's bed hangt. Het was haar toelatingswerkstuk voor de kunstacademie. Eva vindt het prachtig, maar dat gaat natuurlijk naar Luna's ouders.

Op de tafel ziet Eva het kaartje voor

het North Sea Jazz Festival liggen. Daar zouden ze samen naartoe gaan.

Haar hoofd staat er nu echt niet naar. Ze zal het aan Fleur geven, dan kan Nathalie haar kaartje krijgen.

'Die sieraden,' zegt Luna's moeder opeens. 'Zijn die niks voor jou?' Ze geeft haar een doosje en ze gaan naast elkaar op Luna's bed zitten. Eva maakt het doosje open.

'Hé, er is maar één oorbel,' zegt Luna's moeder verbaasd.

Eva legt de oorbel op haar hand. Luna wilde die oorbellen zo graag hebben. Gouden oorbellen, heel kostbaar. Ze weet nog hoe blij ze was toen ze van haar ouders kreeg toen ze geslaagd was voor de middelbare school. Die avond gingen ze feesten en ze had ze meteen in gedaan. De volgende ochtend werden ze met een megakater wakker. 'Shit,' zei Luna toen ze in de spiegel keek. 'Mijn oorbel.' Ze heeft hem nooit meer teruggevonden.

Eva kijkt naar de andere sieraden en moet huilen. 'Ik kan het niet.' Ze stopt de oorbel terug. 'Ik kan het gewoon nog niet.' Luna's moeder krijgt het ook te kwaad. 'Het is nog te moeilijk. Ik laat al haar spullen naar ons huis brengen, dan kijken we later wel.' Ze pakt Eva's hand. 'Maar dat doosje moet je meenemen, dat wil ik.'

Eva aarzelt.

'Alsjeblieft,' zegt ze, 'doe het voor mij.'

Eva knikt. Met het doosje in haar hand loopt ze Luna's kamer uit. 'U hebt nog koffie staan, wilt u die nog opdrinken?'

'Nee, dank je.' Luna's moeder slaat haar armen om Eva heen.

‘Tot gauw.’

Ze geeft haar een zoen. ‘Ik heb zo’n geluk met jou.

En met Remco. Jullie zijn ons veel tot steun. Remco kwam gisteravond ook nog bij ons langs. Wat is die jongen verdrietig. Hij hield echt heel veel van Luna. Als het aan hem had gelegen, was het nooit uitgegaan.

Ik snap nog steeds niet wat Luna ineens bezielde.’

Ze kijkt Eva aan, maar die gaat nergens op in. Luna’s moeder hoeft niet te weten waarom Luna het had uitgemaakt.

‘O, ik heb Luna’s mobiel nog,’ zegt ze. ‘Hij ligt op mijn kamer. Ik haal hem wel even.’

‘Nee, meis, dat komt wel.’ Luna’s moeder draait zich om en vertrekt.

Als Eva haar kamer in komt, zet ze het doosje op tafel. Ze valt snikkend op haar stoel neer. Luna en zij waren zo close.

Niemand kon tussen hen komen, zelfs Bart niet. Hij mopperde er weleens over. ‘Jullie lijken wel een Siamese tweeling.’

Luna had ooit een poes, Snoepie. Net voordat Eva een weekend met Bart zou weggaan, werd Snoepie overreden.

Eva is thuisgebleven. Nathalie was op vakantie en Fleur woonde nog niet bij hen. Bart baalde wel, maar dat kon haar niks schelen. Ze liet haar beste vriendin niet alleen met haar verdriet. Bovendien laat hij zelf altijd zijn studie voorgaan.

Ze staat op en houdt haar gezicht onder de kraan.

Eva hoort een zachte klop op de deur. Zeker Nathalie, denkt ze.

Dan kan ze haar meteen het kaartje voor het North Sea Jazz Festival geven. Ze wilde supergraag, maar had geen cent.

Fleur ook niet. En ze wilden het ook niet van haar of Luna lenen.

Maar het is Nathalie niet. In de deuropening staat Bart.

Hij heeft een bos bloemen in zijn hand.

‘O Bart...’ Eva’s lip begint te trillen.

Bart legt de bloemen op tafel en tilt haar op. ‘Het is ook afschuwelijk.’ Hij gaat met Eva op schoot op haar bed zitten.

‘Maar je moet verder, darling.’

‘Dat doe ik toch,’ zegt ze geïrriteerd en ze gaat van zijn schoot af. Als hij dat nou over een maand zegt,